

Eliška Homolková

Pro naše vyprávění jsme si vybrali příběh paní Elišky Homolkové.

Paní Eliška se narodila 21. 2. 1926 v Rakovníku do židovské rodiny. Chodila do školy společně s chlapci a děvčaty, což bylo na tehdejší dobu nezvyklé. Měla spoustu přátel. Pocházela z bohaté rodiny, která byla v jejich městě velice vážená. Vlastnili auta a velký pozemek. Její otec byl obchodník se stavebninami a matka pečovala o domácnost. Paní Eliška měla jednoho staršího bratra. Žili spokojený a šťastný život až do nástupu Adolfa Hitlera a fašismu k moci v Německu roku 1934.

S příchodem fašismu bylo zatýkáno a likvidováno podřízené obyvatelstvo. Nejvíce se zaměřili na Židy. Ti byli nuceni nosit nejen žlutou židovskou hvězdu, ale i dodržovat různá nařízení Adolfa Hitlera, která jim velmi omezovala život. Mohli chodit např. pouze do jednoho společného obchodu a venku pobývat jen v určitou dobu. Postupem času měli zakázáno se vzdělávat. To vše zažívala i naše pamětnice.

V pouhých třinácti letech přestala chodit do školy. Byla odstříhnutá od života stejně jako všichni ostatní Židé. Její život byl ztížen i tím, že se s nikým nesměla bavit. Němci jim zabavili veškerý majetek včetně obchodu a domu. Směli si vzít pouze patnáct kilogramů věcí na osobu. Jejich dům obsadil jeden z německých příslušníků SS. Situace se vyhroutil dne 18. 2. 1942, kdy byla převezena se svou rodinou do pracovního tábora v Terezíně.

V Terezíně jí přidělili číslo 619. Číslo, na které už nikdy nezapomene. Pod tímto číslem strávila část svého života. Nikdo zde nevěděl, jestli se dožije zítřejšího rána a zda se někdy setká se svou rodinou. Paní Eliška se společně s matkou a tetou dostala do zemědělské skupiny, která ji a všechny ostatní chránila před transportem do jiných táborů. Jejich úkolem bylo pěstovat především petržel a řepu. V Terezíně ke každodenním činnostem patřila i péče o dobytek, který tam byl dovezen po vypálení Lidic a Ležáků roku 1942.

Bratr paní Elišky byl posléze převezen do jiného tábora. Společně s ním měl být odvezen i jejich otec. Toho však před transportem na poslední chvíli zachránil dozorce, který kontroloval odsun lidí do transportních vagónů. Paní Eliška se s bratrem setkala až po skončení války. Z jeho vyprávění se dozvěděla, že prošel několika tábory v Polsku, Francii a Rusku.

O životy Židů v táborech se zajímal Mezinárodní Červený kříž, který byl ze strany Němců systematicky obelháván. Jako příklad můžeme uvést skutečnost, že Němci vyhrabali jámu pro zemřelé, z přivezených rakví vysypali okolo padesáti mrtvých těl a poté je přikryli hlínou. Ve výsledku to vypadalo jako hrob pro jednu osobu. Takto se jim dařilo klamat Červený kříž několik let. Teprve konec války odhalil pravdu o životech lidí zavřených v Terezíně a jiných táborech. Nevyhovující strava a podmínky si vybíraly stále více obětí, a proto bylo zřízeno terezínské krematorium. Popel zesnulých Němci uložili do pytlů a ty pak házeli do řeky Ohře.

Po skončení války se paní Eliška šťastně setkala s matkou, otcem i bratrem. Společně se vrátili jako celá rodina zpět do rodného Rakovníka. Všichni byli rádi, že tuto těžkou životní zkušenost přežili. Nyní museli vyřešit, kde budou spát a žít, neboť jim nezůstalo absolutně

nic. Protože byl jejich tatínek velice vážený, brzy jim místní lidé nabídli svou pomoc a byli šťastní, že vidí celou rodinu opět pohromadě. S pomocí všech přátel brzy získali svůj dům a pozemky. Otcovi se zalíbilo hospodářství a snažil se jej rozvíjet. V tom mu pomáhala nejen jeho žena, ale také paní Eliška a její bratr.

Zanedlouho paní Eliška se svou rodinou zažívala další těžkou zkoušku. Brzy po odstupu Němců přišel nový režim, komunismus. Ten se snažil, aby vše patřilo státu a Eliščina rodina opět přišla o velkou část svého majetku. Během této doby rodinu postihla další náročná životní situace, nemoc tatínka. Souboji s rakovinou po několika týdnech podlehl.

Dnes paní Eliška Homolková žije v malém útulném bytě v Ostrově. Po celý svůj těžký život, který si současný člověk nedokáže představit, ji při životě držela víra v lepší budoucnost. Každý den doufala, že jednou přijde lepší den a bude vše jako její bezstarostné a krásné dětství.